

ges alt for godt Papir. Det kan være, det er Tilfældet, det skal jeg ikke udtale mig nærmere om; derimod tror jeg, at Papiret er for dyrt, jeg er tilbøjelig til at tro, at Staten vilde staa sig langt bedre ved selv at anskaffe Papiret. Jeg har ikke noget særligt Kendskab til, hvad Papir koster, men saa vidt man kan skønne, maa Trykkeriet ved den Kontrakt, der er afsluttet, tjene adskillige Tusinde Kroner paa Leveringen af Papiret uden Hensyn til, om det er særlig godt eller mindre godt Papir. Jeg vil derfor henstille til Regeringen, om ikke Kontrakten paa dette Punkt kunde gøres noget fordelagtigere for Statskassen; jeg synes for øvrigt, at Staten er en saa stor Forbruger af Papir, at den selv burde anskaffe sit Papir i Stedet for at faa det leveret gennem Trykkeriet.

Med disse Henstillinger skal jeg paa Udvalgets Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i uforandret Skikkelse, idet jeg anmoder den højtærede Minister om at søge at faa Udgifterne indskrænkede saa meget som muligt. Forholdet er jo ordnet administrativt, og der er derfor ikke stillet bestemt formulerede Forslag; der er kun gjort en Henstilling til Ministeren. Nu er der gaaet nogle Aar, og der er med Hensyn til adskillige Punkter gjort Erfaringer, som sikkert ville kunne drages til Nytte i Fremtiden.

Marott: Ogsaa jeg skal paa min Gruppens Vegne tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag. Det glæder mig at høre af Flertallets ærede Ordfører (Nørhave), at de Herrer af Flertallet i Virkeligheden ere enige med Mindretallets Bemærkninger i Betænkningen. I og for sig er der altsaa ikke noget at tvistes om her. Forskellen er imidlertid, at vi ikke have villet undlade ogsaa ved Forhandling her i Salen at henlede Opmærksomheden paa de forskellige Veje, ad hvilke der kan opnaas en bedre Balance i det i Lovforslaget omhandlede Foretagende. Det er altsaa ikke nogen Misforstaaelse, der giver sig Udslag i vore Bemærkninger, det er en ærlig Villie til at fremme denne Sag saa godt som muligt. For Resten finder jeg, at naar man har saa mange gode Tanker om, hvad der bør gøres for at opnaa bedre Økonomi ved Statstidenden i Fremtiden, bør man ikke undlade at fremkomme med disse Tanker, og de bør ikke fremsættes under en Forhandling, hvor kun faa ere til Stede, men det bør ske i Betænkningen eller her i Salen. Jeg kan af den Grund ikke forstaa, at den

ærede Ordfører bebrejder os, at vi have skrevet disse Bemærkninger i den foreliggende Betænkning.

Det, det gælder om, er ikke alene at skaffe en forøget Indtægt, men ogsaa at fremskaffe en Formindskelse af Udgifterne ved dette Foretagende, og der have vi bl. a. i vor Betænkning henledt Opmærksomheden paa Muligheden af at afskaffe den tilsynsførende. Derved vilde man spare mere, end nødvendigt var for under de nuværende Forhold at opnaa Balance. Hvorvidt det skal være den tilsynsførende eller, som den ærede Ordfører antydede, Redaktøren, der skal afskaffes, skal jeg lade staa hen. Jeg kunde meget godt tænke mig, at Redaktøren var en Slags Tillidsmand eller Repræsentant for Ministeriet. Jeg kunde ogsaa meget godt tænke mig, at en Embedsmand i Ministeriet udførte dette Tilsynsarbejde ved Statstidenden, uden at der derved skulde forvoldes Statskassen nogen synderlig Merudgift. Men dernæst have vi i særlig Grad gjort opmærksom paa, at der kan og bør spares paa Trykningsudgifterne, og deri var den ærede Ordfører enig med Mindretallet. Saa vidt jeg ved, koster Rigsdagstidenden med Tillæg og i øvrigt alt det Trykningsarbejde, der udføres i Forbindelse med Rigsdagen, omtrent 90,000 Kr. om Aaret, og det er sikkert ikke for billigt, men en ret ordentlig Betaling. Vi vide, at det er et overordentlig stort Arbejde, der her udføres for 90,000 Kr.: Trykning, Korrektur, Omtrykninger o. s. v., de meget betydelige Tillæg foruden selve Forhandlingerne og alt det øvrige Trykningsarbejde, som vi se her om Vinteren, og som i store Masser fylder op paa vort Bord og i vort Hjem. Naar Statstidenden, dette enkelte lille Blad, koster 60,000 Kr. om Aaret, synes jeg, det er klart, at det er overordentlig dyrt. En meget stor Del af Satsen, nemlig Annoncerne, staar fra den ene Gang til den anden, fordi de skulle indrykkes flere Gange, og der er altsaa hver Dag en betydelig Mængde „Svinesteg“, som Sætterne kalde det. Jeg kan derfor ikke tænke mig andet, end at der maa kunne fremskaffes Besparelser. Jeg vil henstille, som det ogsaa er udtalt i Betænkningen, at man, indtil vi faa et Statstrykkeri her i Landet — og at vi en Gang komme dertil, anser jeg for naturligt —, saa snart det lader sig gøre af Hensyn til den bestaaende Kontrakt angaaende Trykning af Statstidenden, udbyder Arbejdet til almindelig Licitation mellem alle Byens Bogtrykkere, idet man antagelig i saa Fald